Ти — Шіва. Ти — індуське божество.
Твої реальні обриси двояться.
Боюсь на Тебе подивитись, бо
таких очей не можна не бояться.
Душа шукає слів, як молитов.
До синіх вікон туляться дерева.
О, ця побожність, схожа на любов,
очей повільних ласка мигдалева!
А очі ближніх — зведені курки,
і душі в нас беззахисні, як тири.
Ти думаєш, у Тебе дві руки,
а в Тебе дві, і ще, крім них, чотири.
У Хмарах Кабінетної Нудьги
вони з надпліччя виростають хижо
і відливають бронзою жаги
і сріблом заворожених наближень.
Повзе гадюка в чорний телефон.
Мигтять людей столикі дублікати.
А я стою. І це мій марафон —
самій від себе безвісти тікати.
Ми розмовляєм сухо недарма.
Такі чужі. А ти при всіх натомість
незримо обнімаєш чотирма
мою незриму світлу непритомність.
І дві мене, прозорі від безсонь,
на перехресті вічності й вівторка,
стоять під тінню бронзових долонь,
одна — Твоя, а друга — недоторка.